

Hồi 105

Hoa Yêu sinh uy

Ba phía đông nam bắc trùng trùng đao quang kiếm ảnh, lợi hại hơn cả là kiếm khí lăng lẹ và tụ ảnh ngập trời từ phía sau công tới, bao vây trói chặt gã.

Nhậm Dao và Nhậm Thanh Thị hiển nhiên là rất tinh thông chiến thuật liên thủ tấn công, phối hợp không chừa một kẽ hở, căn bản không để gã có cơ hội thoát thân.

Lưu Dụ cảm thấy rõ địch nhân đã quyết giết mình, nếu ở trong hoàn cảnh khác chắc chắn bất hạnh rồi, may sao đêm nay lại là vùng rừng hoang đồng vắng dưới ánh trăng mờ ảo gã đã chọn lựa kỹ càng, hà huống còn có sợi câu sáo rất thiện dụng.

“Véo!”.

Câu sáo từ trong ống sắt trong tay tả Lưu Dụ bắn vọt ra, bay tới cắm phập vào một thân cây lớn phía Tây Nam cách đó chừng một trượng, đây là đồ do thợ khéo ở Bắc phương chế thành, đầu câu hình dáng độc đáo xảo diệu, giống như một chiếc đinh ba, ở giữa là một mũi dùi nhọn hoắt, hai bên có hai móc câu, chỉ cần cắm vào mục tiêu là có thể mượn lực di chuyển.

Về phương diện này Lưu Dụ từng được huấn luyện đặc biệt, hồi đó theo lệnh Lưu Lao Chi, chư tướng BắcPhủ binh chọn ra một đội hảo thủ trình sát, tiếp thụ một khóa huấn luyện dùng câu sáo vượt rừng rậm, gã là một người trong số đó, sau nửa năm huấn luyện cực kỳ nghiêm túc, trong số hơn ba trăm người tham dự huấn luyện chỉ có mười ba người thông qua được mọi bài thi, trong đó Lưu Dụ lại là người đứng đầu, cũng nhờ đó lọt vào mắt xanh của Lưu Lao Chi. Từ đó về sau không ngừng nghiên cứu rèn luyện, cho đến mấy năm gần đây võ công tinh tiến mới bỏ không dùng, e rằng đồ vật này bị coi là bàng môn tả đạo sẽ gây trở ngại cho võ công tiến triển. Nhưng đêm nay gã hiểu rõ, giữ được tính mạng hay không đều phải nhờ vào vật đó.

Mạnh mẽ mượn lực, Lưu Dụ đang vọt thẳng lên biến thể thành bay ngang, tránh khỏi thế công của Nhậm Thanh Thị, Nhậm Dao ở phía sau lập tức biến chiêu, đạp chân vào một thân cây đổi hướng đuổi theo không rời, linh xảo như thần.

Hơn mười cao thủ do Vương Quốc Bảo cầm đầu lập tức bị bỏ xa.

Lưu Dụ bấm cơ quan trên ống sắt thu câu sách lại, mau lẹ gia tốc, mạo hiểm tránh được luồng kiếm kinh Nhậm Dao chém tới, dùng xảo kinh giật lưới câu thoát khỏi thân cây, thuận thế đập vào thân cây bay ngược trở lại, thân hình vẫn cách mặt đất chừng hai trượng nhắm thẳng vào Nhậm Dao xả xuống một đao.

Trong rừng rậm tối tăm, mọi sự đều trông vào thính giác cảm ứng, uy lực của đôi tay linh mẫn của gã càng có cơ hội phát huy đến độ lâm ly.

“Đang!”.

Lưu Dụ vốn đã dự mưu, toàn lực xuất thủ, Nhậm Dao đang lúc biến chiêu bị động, ứng phó một cách miễn cưỡng, bị hậu bối đao của Lưu Dụ đánh bật qua một bên.

Câu sách lại bắn ngược lên nhằm vào cành ngang của cây đại thụ cách đó một trượng, gã trước tiên bay lên chừng một trượng rồi mới lách mình tránh khỏi công thế của Nhậm Thanh Thị, lại mượn thế câu sách bay về phía trên đầu đám Vương quốc Bảo.

Lưu Dụ có cảm giác say sưa tự do tự tại, tùy ý ngao du trong chốn rừng đêm, không phải gã định chui vào lưới rập, mà là muốn lợi dụng tình thế địch đông ta ít, tạo nên cục diện địch ta khó phân, ở giữa thủ lợi.

“Nha!”.

Lưu Dụ trong khi địch nhân vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, từ trên cao hạ xuống, lần lượt quét sang hai bên tả hữu, hai địch nhân lập tức trúng chiêu, một bị chém đứt tay trái, người kia bị một vết thương trên lưng sâu tới hai tấc.

Gã không quản địch nhân thụ thương chạy trốn thế nào, tiếp tục hạ xuống sát đất lại bắn câu sách ra, liền đó thân hình bay là là mặt đất, lướt đi theo hướng Tây.

Phía trước tiếng hô hoán liên thanh, hiển nhiên đám thủ hạ Vương Quốc Bảo trận thế đại loạn, bản thân lại có cảm giác an toàn, nếm trải tư vị cực kỳ nhàn nhã đã an nhiên thoát thân từ trong nguy hiểm cực kỳ.

Kinh khí từ phía trên ép xuống, Lưu Dụ mượn câu sách tăng gia tốc độ.

“Bùng!”.

Phía sau bùn đất bắn lên tung toé, hai chưởng của Nhậm Thanh Thị đánh xuống tạo thành một hố bùn sâu hoắm, Lưu Dụ chỉ vừa kịp lướt qua chừng một thước.

Câu sách thu về trong ống, Lưu Dụ hạ xuống mặt đất, chạy thẳng vào rừng cây lúp xúp cạnh đó.

Cành lá bay tung, ngự kiếm của Nhậm Dao chém tới, bị một đao Lưu Dụ đánh bật ra, người y đã lại vọt lên không. Đúng lúc đó lại một địch nhân ôm kiếm xông tới, Lưu

Dụ chẳng buồn nhìn, cứ thuận theo cảm giác tự nhiên mà thành của cặp linh thủ quát ngược lại một đao.

“Đang!”.

Cánh tay tê dại, huyết khí dâng trào, Lưu Dụ ngẫm hô lợi hại. Người kia cũng bị hấn đánh bật sang bên, nguyên là Vương Quốc Bảo.

Lưu Dụ thầm kêu không hay, lúc nay tứ phía vang lên tiếng hô giết, mình bị Vương Quốc Bảo chặn đường, đột vây không thành phải hạ mình xuống, bốn phía đều là địch, vô phương sử dụng câu sách. May sao gã lâm nguy bất loạn, sử thiên cân trụ mau lẹ hạ xuống đất, chớp mắt nhìn rõ vị trí và lộ tuyến Nhậm Thanh Thị và Nhậm Dao hai đại cao thủ truy đến, Hậu bối đao hóa thành một luồng tinh quang bắn về phía đông nam.

Đây chính là cái hay của chiến thuật lấy ít địch nhiều, không phải cố kỵ bất kỳ điều gì.

Binh khí chạm nhau không ngừng, gã áp sát địch nhân trao đổi bảy tám chiêu, chém bị thương một tên, bản thân cũng trả giá bằng một vết đao ứa máu trên vai trái, cũng may được lớp áo da trâu che chắn và kịp thời vận kinh tá lực, bằng không đã bị thương đến gân cốt rồi.

Nhậm Dao, Nhậm Thanh Thị Vương Quốc Bảo bị nhân thủ bên mình ngáng trở đường tiến lui, đành trở mắt nhìn Lưu Dụ thoát khỏi vòng vây, phá không vọt lên.

Lưu Dụ có cảm giác như chim sổ lồng, biết rõ với thực lực Nhậm Dao, Nhậm Thanh Thị, Vương Quốc Bảo ba người mà cứ tiếp tục kéo dài trận đấu, dù có dây câu trợ lực cũng vẫn chỉ có kết cục thảm bại, liền sinh tâm đào tẩu.

“Vèo!”.

Câu sách lại bắn ra.

Thế bay của Lưu Dụ vừa tận, lại vọt lên một ngọn cây cách mặt đất năm trượng.

Lưu Dụ hạ mình xuống một cành cây, bắn ra câu sách, tiếp tục lao về phía nam.

“Bằng vào chút kỹ thuật cốn con ấỵ mà định sánh cường sao?”.

Trống tai Lưu Dụ nghe lũng bùng câu nói trào lộng của Nhậm Dao, ngẫm hô không hay, bất quá không còn làm gì được, mắt mở to nhìn Nhậm Dao như một con chim lớn dang không từ đám cành lá rậm rạp bên trái, một kiếm chém thẳng vào dây câu sách vừa buông ra.

Lưu Dụ lập tức thất thế rơi xuống.

oOo

Đinh! Đinh!

Hai tấm Hộ tý bị đánh bật đi, nhưng cũng khiến chàng chừng lại một chút, cánh tay cầm kiếm lại một lần nữa hơi có cảm giác tê dại, tà công của Hoa Yêu quả thật lợi hại.

Yến Phi xông vào đám hắc vụ mịt mù, tâm linh lại trong sáng hơn lúc nào hết, cảm nhận rõ Hoa Yêu chẳng những chưa xuất thủ toàn lực, mà còn chuẩn bị một chiêu thức tối hậu, đó mới chính là chiêu thức trí mạng.

Lập tức dừng lại.

Tuy mắt không thấy gì, tâm nhãn lại cho chàng thấy Hoa Yêu đã xuyên qua cửa sổ lao đi, đồng thời một ngọn roi quất lại, đầu roi nhăm thẳng vào huyệt my tâm chàng bắn tới không một tiếng động, trong màn khói đen mịt mù thật là một chiêu thức cực kỳ âm hiểm độc ác, khẳng định Hoa Yêu đáng mặt hảo thủ dụng roi bạc đại sư, tiên pháp xuất thần nhập hóa, tùy tâm sở dục.

Chợt Yến Phi có cảm giác bên ngoài không một ai ngăn nổi Hoa Yêu, điều này không có nghĩa là Hoa Yêu bản lĩnh cao hơn hẳn đám Hách Liên Bột Bột, Mộ Dung Chiến, mà vì khói đen đã lan tỏa ra tận hành lang hậu viện, Hoa Yêu giống như loài sấu hung hãn tận dụng lợi thế vầy vùng trong đám bùn lầy nước đọng, người nhiều hay ít cũng chẳng làm gì được hắn.

Hắn thậm chí có thể thừa cơ làm thương tổn đến Kỷ Thiên Thiên, khả năng này rất lớn, chính bởi vì Hoa Yêu rất sung sướng thấy người khác đau khổ, vui hoa dập liễu chính là niềm đam mê của hắn.

Hai ý niệm này chớp nhoáng theo nhau lướt qua trong đầu chàng, vì chàng hốt nhiên dừng bước, đầu roi chỉ thiếu một tấc nữa là lấy mạng chàng, Hoa Yêu nhân cơ hội xuyên song cửa vọt đi.

Thủ đoạn và bản lĩnh ứng phó vây công của Hoa Yêu thực nằm ngoài suy đoán của chàng, biến hóa không ngừng, nếu lần này để hắn lọt lưới sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội tiêu diệt hắn.

Chính trong sát na này, Yến Phi tỉnh ngộ, nhớ lại thời điểm đầu roi tiếp cận gần nhất với huyệt my tâm, chàng cảm giác thấy lòng cừ hận cháy bỏng trong lòng hắn,

đến mức hần còn quyết thể giết chết Kỷ Thiên Thiên để tiết hận rồi mới chịu đột vây thoát thân, chính vì trong lòng đã có cảm giác, mới biến thành những ý nghĩ như vậy.

Đúng vào thời điểm chàng cảm nhận được cơ hội duy nhất có thể ra đòn đánh chết Hoa Yêu, bên ngoài đã vang lên hai tiếng la thảm thiết.

Không ai ngăn nổi Hoa Yêu, riêng chàng là ngoại lệ sao?

oOo

Lưu Dụ ném mạnh chiếc ống rỗng trong tay về phía Nhậm Dao, đạp chân lên một cành cây mượn lực bay xéo đi về hướng tây bắc chưa bị địch nhân bao vây, chỉ có tiến vào rừng rậm mịt mù mới có thể lợi dụng những pháp bảo còn lại trong túi để qua mắt địch nhân, hiện tại đến thời gian lấy ra yên vụ đạn cũng không có, nhân vì Nhậm Thanh Thị đã lướt tới toàn lực xuất thủ.

Bị Nhậm Dao phá mất câu sách giống như bị phá mất bản lĩnh đặc ý, một khi bị đối phương ngăn chặn hình thành thế bao vây, gã tất phải chết.

Nhậm Dao cười một tràng dài, nhẹ nhàng tránh qua ám khí của Lưu Dụ, cũng bắt chước Lưu Dụ đạp lên thân cây mượn lực, nhưng lại không bay về phía Lưu Dụ mà hướng lên trên biến mất trong đám cây lá rậm rạp.

Lưu Dụ có dự cảm hết sức bất tường, gã không có thời gian để phán đoán mưu mô của Nhậm Dao, biết rõ nếu không thoát khỏi Nhậm Thanh Thị và Vương Quốc Bảo đang truy tới sau lưng như hình với bóng thì mọi chuyện chẳng còn gì để nói.

Trong chớp mắt, gã đã lợi dụng rừng cây rậm rạp nhiều lần thay đổi phương hướng tiến sâu vào mật lâm, khoảng cách với hai kẻ truy theo từ khoảng một trượng đã cách xa thành bảy tám trượng.

Lưu Dụ lăn mình trên mặt đất, thò tay ra sau lưng nắm lấy pháp bảo che mắt địch, đột nhiên từ phía trên cành cây lá cây bắn xuống như mưa bão mang theo kinh khí mãnh liệt, chẳng những ảnh hưởng đến thị lực mà còn ảnh hưởng đến thính giác và cảm giác thân thể gã.

Vừa kịp hô không hay, kiếm khí đã chụp lên đầu lên cổ.

Vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, cặp linh thủ của Lưu Dụ phát huy tác dụng cứu chủ thần hiệu, căn bản gã không kịp nghĩ cách ứng biến, cũng không có thời gian nghĩ đến hậu quả, chỉ kịp văng mình về phía trước, Hậu bối đao quất thẳng lên trên.

“Keng!”.

Lưu Dụ tiếp một chiêu kiếm toàn lực của Nhậm Dao, bị đối phương chấn động huyết khí sôi trào, mắt nổ đom đóm, lập tức phun ra một búng máu tươi, đồng thời mượn lực lăn sang một bên.

Với lực lượng của Nhậm Dao mà cũng bị Lưu Dụ trong khi lăn mình sang bên phản kích một đao cực kỳ chuẩn xác, thân mình tà tà bay ngang hạ xuống đất, hoàn toàn ngoài suy đoán của y cho rằng tất giết được Lưu Dụ. Y là cao thủ cấp tông sư không hề vội vã, mũi chân điểm lên mặt đất tiếp tục truy theo, kiên quyết không buông tha địch nhân.

Nhậm Thanh Thị và Vương Quốc Bảo đã theo đến cách đó năm trượng, với thân thủ của bọn họ khoảng cách đó chớp mắt là tới.

“Hự!”.

Lưu Dụ kinh hãi phát giác thân mình va vào một thân cây, đường đi bị cản trở, hối cũng chẳng kịp, cũng chẳng kịp nghĩ có phải trời hại mình hay không, từ mặt đất bay vọt lên.

Nhậm Dao cười ha hả: “Nhậm mỗ tới đòi mạng đây”.

Thoáng cái trước mắt tràn ngập kiếm khí kiếm ảnh, Lưu Dụ rút cuộc cũng được thưởng thức uy lực công phu ngự kiếm của Nhậm Dao.

Lưu Dụ không còn gì để mất, triển khai thủ pháp đồng quy ư tận, Hậu bối đao vung cao chém xuống một nhát như sấm sét vào vùng kiếm khí dày đặc nhất.

oOo

Mộ Dung Chiến và hơn mười võ sĩ đứng trên nóc nhà, tầm nhìn hoàn toàn bị khói mù ngăn cách, yên vụ đạn lợi hại như thế lần đầu hẳn trông thấy, tuy có thể khẳng định không có độc, nhưng lại lan tỏa rất nhanh, di động cũng không tan. Hoa Yêu tối thiểu ném ra năm trái đạn, khói đen mịt mù trùm kín cả khu vực, ta địch khó phân, Hoa Yêu thì như cá gặp nước.

Bên dưới tình hình cực kỳ hỗn loạn, Mộ Dung Chiến tuy nhìn không thấy nhưng lại nghe rất rõ, trong các khách phòng bốn phía vang lên những tiếng kêu la hốt hoảng. Trác Cuồng Sinh và Hạ Hầu Đình đồng thanh quát lớn, Hạ Hầu Đình thì quát chiến sĩ

khẩn trương chiếm lĩnh vị trí, Trác Cuồng Sinh thì lệnh cho trú khách lui vào trong phòng, lại còn hô to khói đen tuy không độc, nhưng dao kiếm lại vô tình.

Không một mũi tên nào có thể bắn ra trong tình huống này.

Tiếng la thảm vang lên.

Với khả năng của Mộ Dung Chiến mà cũng không hiểu Hoa Yêu cùng vũ khí gì đã thương người mình, vì tiếng la tựa hồ từ vị trí cách ba trượng, có khả năng địch thì triển ám khí.

Bất quá hắn đã biết rõ vị trí Hoa Yêu, không nói một lời nháy xuống, mã đao hóa thành một vầng đao quang mạnh mẽ công về hướng Hoa Yêu. Kinh khí mãnh liệt khiến yên vụ dày đặc tựa hồ cũng tản đi đôi chút.

Chưởng phong cuồng bạo ập đến trước ngực.

Mộ Dung Chiến sinh ra cảm giác thật thống khoái, trong hoàn cảnh giờ tay không thấy rõ năm ngón như thế này, mọi thứ đều dựa vào khí cơ giao cảm, đối với hắn tựa như một thứ kích thích và khiêu chiến chưa gặp bao giờ. Thời khắc này đao khí của hắn đã trói chặt Hoa Yêu, chính là bản thân đang giương cao ngọn cờ chính nghĩa vì Biên Hoang Tập trừ hại, hạ quyết tâm bất kể chịu thương tổn đến đâu trong mấy chiêu này lấy mạng Hoa Yêu, để chia sẻ quân bình với công lao khám phá thân phận Hoa Yêu của Yến Phi.

Đao thế càng thêm mạnh mẽ, toàn lực xuất thủ.

Bỗng dưng hắn tỉnh ngộ, địch nhân hắn sử dụng binh khí mềm như nhuyễn tiên, đầu roi đã lượn một vòng điểm vào sau ót mình, trong đám khói mù mịt mà tinh chuẩn như vậy quả thực khó tin.

Mộ Dung Chiến ngằm hô bất lợi, khi đó đầu còn cố dả thương địch, tả chưởng vỗ xuống dưới, đồng thời lướt sang bên phải hồi đao chém ngược trở lại.

“Bình!”.

Hai chưởng đụng nhau. Kinh đạo của Mộ Dung Chiến quá nửa dùng để ngăn trở trường tiên đối phương, làm sao chống nổi chưởng kinh cuồng mãnh của địch, kêu lên một tiếng đau đớn, khí huyết trời ngược ngã lăn ra phía sau.

Trong khi Mộ Dung Chiến nháy xuống đánh nhau với Hoa Yêu, Hách Liên Bột Bột và Cơ Biệt cũng nắm được vị trí của Hoa Yêu, bọn họ ngay lúc thân phận Hoa Yêu lộ ra đã nhảy qua mái nhà trấn giữ cửa sổ phía sau khách phòng. Tiếng động khi Hoa Yêu xuyên song nhảy ra không giấu được tai họ.

Hai người đều xuất thủ toàn lực, Hoa Yêu như cá trong lưới, tuy hành động Trừ Yêu là tất cả cùng làm, nhưng người nào giết chết hẳn vẫn xuất chúng hơn cả, chẳng những trở thành anh hùng của Biên Hoang Tập, có thể lột mắt xanh của Kỳ Thiên Thiên, thậm chí tên tuổi lưu danh sử sách, vinh quang đường ấy há có thể bỏ qua?

Hai người không phân trước sau cùng xuất thủ, Hách Liên Bột Bột đao phát ra như trường giang đại hải công vào chính diện; Cơ Biệt thì trường kiếm như chớp kích vào mé hữu.

Lúc này khói đen đã khuếch tán ra cả một khu vực rộng hàng chục trượng, dâng cao tới ba trượng, che kín hoàn toàn phòng xá nhà cửa, hơn chục ngọn đuốc chìm trong đám khói mờ mịt không chiếu sáng được bao nhiêu, tình trạng hết sức quỷ dị.

“Vù vù vù vù!”.

Hốt nhiên Hách Liên Bột Bột phát giác Hoa Yêu trực diện bắn ra bốn viên đạn, không dám nghĩ nhiều vận đao gạt đi, đầu ngọn đạn đụng vào đao nổ tung, một luồng khí cay xè ập đến, đang còn lo có độc hay không, kinh khí từ bên dưới đã xô đến, Hách Liên Bột Bột hoang mang vỗ ra một chưởng.

Bùng!

Tả chưởng đụng với một cước Hoa Yêu kích tới, Hách Liên Bột Bột loạn choạng bật ngược ra đằng sau. Từ khi y xuất đạo tới nay chưa bao giờ để đối phương chính diện bức lui, tuy biết địch nhân lợi dụng mê vụ ứng biến lấy trường chế đoản, nhưng cũng có thể thấy Hoa Yêu thật sự cao cường, chẳng trách có thể tung hoành thiên hạ không ai làm gì được.

Cơ Biệt cũng chẳng hơn gì, kiếm thế thi triển còn chưa hết, còn đang muốn gia tốc phát kinh vượt qua khoảng cách gần năm thước đột kích Hoa Yêu đang mãi đối phó Hách Liên Bột Bột, phía sau bỗng nghe tiếng gió rít âm âm.

Cơ Biệt vừa nghĩ đến nhuyển tiên đã không kịp biến chiêu đành vội vã ngưng thế công, xoay người lướt ra ngoài, lại cố vận công lên vai chịu đựng một tiên của đối phương.

Vai trái đau đớn như bị lửa đốt, Cơ Biệt không tự chủ được thân hình xoay quanh một vòng ngồi phệt xuống, vội la to: “Hoa Yêu có trường tiên, tản ra!”.

Phía hành lang Kỳ Thiên Thiên, Trác Cuồng Sinh, Phí Chính Xương, Hồng Tử Xuân mấy người phân tán đứng trên đường chặn đứng hướng đi ra khách phòng, không dám di động.

Trong tình huống khói mù che phủ, nhất thiết chỉ bằng thính giác và cảm ứng hành động.

Phía bên kia không ngừng truyền lại tiếng kêu đau đớn và kinh hãi, rõ ràng bên mình chẳng những không tóm được Hoa Yêu, mà còn liên tiếp thất lợi.

Yến Phi từ lúc xông vào trong phòng không thấy ra, đương nhiên bọn họ không nghĩ rằng Yến Phi vô dụng đến mức bị Hoa Yêu đánh chết, chỉ cho rằng chàng đã xuyên qua cửa sổ đi ra.

Nhưng mà với Yến Phi, Cơ Biệt, Mộ Dung Chiến, Hách Liên Bột Bột và hơn chục cao thủ liên thủ vẫn chẳng làm gì được một tên Hoa Yêu, chỉ cần tình hình này truyền đi lập tức sẽ khiến võ lâm thay đổi đánh giá về bản lĩnh của hắn.

Đột nhiên phía trên khách phòng liên tiếp có tiếng la thảm, Trác Cuồng Sinh kêu lớn: “Coi chừng! Hoa Yêu tới bên này rồi!”.

Có tiếng gió động, Hồng Tử Xuân và Trác Cuồng Sinh đồng thời bay vọt lên chặn đường Hoa Yêu.

- o O o -